

Cele șapte zile ale creației

Ziua a doua

«Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape.” Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.» (Geneza 1,6-8)

Așa cum pentru prima zi este caracteristică lumina, tot așa ziua a doua este caracterizată prin apă. Dumnezeu vorbește pentru a doua oară, și pentru a doua oară El spune: „Să fie”. Până în momentul acela pământul era acoperit de șuvoiul de ape din versetul 2. Acum Dumnezeu poruncește să ia naștere o despărțire în acest șuvoi de ape, și anume în așa fel, ca o parte din aceste ape să se ridice deasupra pământului, iar cealaltă parte să rămână pe pământ. Această despărțire ia naștere prin aceea că Dumnezeu face o întindere (o atmosferă) care se reazemă pe apele care sunt pe pământ și totodată poartă apele care sunt deasupra pământului. Cuvântul „întindere” (raqia) se mai întâlnește în afară de capitolul acesta și în Psalmul 19,1 („întinderea vestește lucrarea mâinilor Lui”), în Psalmul 150,1 („lăudați-L în întinderea puterii Sale”), în Daniel 12,3 („Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea întinderii”) și în sens figurat în Ezechiel 1,22-26; 10,1. Cuvântul este derivat de la un verb, care înseamnă „a presa” (Ezechiel 6,11; 25,6; verbul al treilea din 2 Samuel 22,43) sau „a întinde” („Domnul ... Cel ce a întins pământul pe ape”, Psalmul 136,6; Isaia 42,5; 44,24; bolta cerului: Iov 37,18). Legătura între a presa și a întinde devine clară, dacă se știe că înțelesul de bază al cuvântului este „a lamina” (vezi Exod 39,3; „să facă plăci întinse” în Numeri 16,38.39; „a face foițe” în Ieremia 10,9; de aceea „a îmbrăca peste” în Isaia 40,19). Deci cuvântul „întindere” include în sine gândul la ceva care (1) este foarte subțire și (2) foarte extins (vezi și la studiul versetului 1).

Acest gând îl găsim mereu în tablourile folosite pentru întindere (sau pentru „cer”, așa cum Dumnezeu o numește). „Întinzi cerurile ca un cort” (Psalm 104,2). „El întinde cerurile ca o măhramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el.” (Isaia 40,22). Compară și cu Iov 9,8; Isaia 42,5; 44,24; 45,12; 51,13; Ieremia 10,12; 51,5; Zaharia 12,1, unde de fiecare dată se spune că Dumnezeu „a întins” cerurile. În afară de aceasta, cerul are claritatea unui cristal (Ezechiel 1,22), strălucirea pietrei de safir (Exod 24,10) și tăria unei oglinzi turnate (Iov 37,18). Această tărie nu are a face cu vreo superstiție referitoare la un cer care boltește deasupra pământului ca o cupolă de metal. Acest tablou vechi a fost cu regret preluat în Scriptură deoarece Septuaginta traduce cuvântul *raqia* în limba greacă prin *stereoma* și Hieronim spune în versiunea latină Vulgata *firmamentum* (ambele cuvinte se întâlnesc în limba respectivă în Coloseni 2,5 și înseamnă „tărie”). Luther a preluat aceasta în germană („tărie”). Adevăratul înțeles al cuvântului ebraic este însă „o întindere subțire”; spațiul în care zboară păsările (versetul 20) și în care – privit din perspectiva omului – luminează corpurile cerești (versetele 14,15,17). Deci ziua a doua nu conține mai mult decât o despărțire a apelor prin formarea unei atmosfere subțiri între ele. În privința aceasta nu trebuie să ne gândim la aer, ci simplu la o „întindere” între ape și ape, „o tragere în sus a picăturilor de apă” (Iov 36,27), o întindere de ape, așa cum se laminează metalul. Deci în ziua a doua nu ia naștere ceva nou deosebit, așa că noi nu citim aici că „Dumnezeu a văzut că toate erau bune”, ceea ce stă în legătură și cu faptul că lucrarea lui Dumnezeu cu privire la ape nu era încă terminată, ci ea va fi continuată în ziua a treia. În legătură cu aceasta stă și faptul că expresia „și așa a fost” în mod excepțional vine abia la sfârșit (versetul 7) și nu înainte de „Dumnezeu a făcut” (compară versetele 15 și 24), căci numai aici se găsește gândul la o lucrare efectivă a lui Dumnezeu („El a făcut ... și a despărțit”) și nu al unui simplu fapt.

Expresia „*Dumnezeu a făcut*” se întâlnește de trei ori în Geneza 1. Nu este „a crea”, căci de fiecare dată este prezent material: El a făcut întinderea între ape, El face corpurile cerești din ceea ce era deja de la versetul 1 (crearea cerului – vezi în continuare) și El a făcut animalele uscatului din pământ (versetul 24). Și omul poate „face” ceva din materia de bază deja existentă, dar cu aceasta încetează compararea cu „facerea” divină. Ce face omul este trecător, dar Dumnezeu a făcut numai o singură dată întinderea, luminătorii și animalele și de atunci le păstrează. (De aceea aici nu se spune, că Dumnezeu „a făcut” plantele, căci același pământ, care a dat numai o singură dată animale, dă, ca să zicem așa, mereu plante, și copacii „fac” singuri rodul lor). În afară de aceasta, în ceea ce „face” omul, el este legat de posibilitățile limitate ale materialului său, Dumnezeu dimpotrivă pregătește în mijlocul apelor o atmosferă care nu are nimic a face cu apele acestea, și El face animale vii, care au comun cu pământul fără viață numai însușirile generale ale materiei din care ies ele.

În versetul 6 se spune textual: „*și ea să despartă între ape și ape*”, aceasta este traducerea mai exactă a traducerii obișnuite „*să despartă apele de ape*”, deoarece nu se referă numai la o singură faptă a despărțirii (așa cum este în versetul 7: „*Dumnezeu a făcut ... și ea a despărțit*”), ci la misiunea permanentă a atmosferei, aceea de a fi o despărțire permanentă între ape și ape. În versetul 7 (și nu în versetul 6) este folosit de două ori cuvântul „*între*” (textual: „*Dumnezeu a despărțit între apele de dedesubtul întinderii și apele de deasupra întinderii*”), ca să arate că nu numai se constituie un spațiu intermediar între ape (versetul 6), ci și că în continuare trebuie să existe o diferență esențială între ape și *între* ape. Această diferență este transcrisă printr-o ordine de rang: sunt ape „*dedesubtul întinderii*” (numit mai întâi, deoarece ele sunt mai apropiate de om), și sunt ape „*deasupra întinderii*”. Ce fel de ape sunt acestea și care este materialul atmosferei, nu ne învață Geneza 1. Alte locuri din Scriptură relatează desigur despre ele, dar pentru scopul din Geneza 1 nu contează; este suficient că Dumnezeu aici în mulțimea de ape dezordonată din versetul 2 dă naștere la o primă ordine, prin aceea că El așează între ele „*cerul*” ca despărțitură.

În alte locuri din Scriptură aflăm mai mult despre diferența importantă între apele de deasupra întinderii și apele dedesubtul întinderii. Ecclesiastul constată că, cu toate că multe râuri se varsă în mare, marea nu se umple. Cauza este evaporarea permanentă a apei: „*Aburi se ridică de la marginea pământului*” (Psalm 135,7); „*El trage la El picăturile de apă, le preface în abur și dă ploaia, pe care norii o strecoară și o picură peste mulțimea oamenilor*” (Iov 36,27.28). Aceste ape evaporate se strâng și formează nori (Iov 26,8), care sunt totodată „*cămarile zăpezii și grindinei*” (Iov 38,22), de unde ele se reîntorc apoi pe pământ (Iov 36,28; 37,6) ca din „*burdufurile cerurilor*” (Iov 38,37). Dar aceasta nu vrea să spună, că „*apele de deasupra întinderii*” din Geneza 1,7 ar fi simplu norii! Geneza 2,5 spune clar, că la începutul istoriei nu a plouat pe pământ, deci probabil nu era circuitul apei în natură, așa cum îl cunoaștem noi astăzi. În afară de aceasta, dacă apele de deasupra întinderii ar fi numai nori, atunci aceste ape ar constitui numai o cantitate deosebit de mică în comparație cu apele dedesubtul întinderii, și nu ar putea fi vorba de o despărțire. Mult mai mult se pare că în ziua a doua o cantitate imensă de apă a fost ridicată de pe pământ și a fost așezată pe atmosferă ca un rezervor mare de vapori de apă (învățații recunosc că teoretic ar fi posibil așa ceva). Așa cum am spus deja, aceste cantități de apă sunt acelea care au fost vărsate pe pământ la potop, așa cum este presupus de mulți comentatori. În privința aceasta este remarcabil, că expresia „*ferestrele cerului*” (Geneza 7,11; 8,2) se întâlnesc într-adevăr des în Scriptură (2 Împărați 7,2.19; Isaia 24,18; Maleahi 3,10), dar niciodată după aceea în legătură cu apa. Pare să fie așa, că aceste ferestre din Geneza 8,2 au constituit izvoare de apă unice în felul lor, diferite de „*ploaia din cer*”. O astfel de boltă de vapori de apă înainte de potop trebuie să fi avut efectul unei sere (prin aceea că ea a lăsat razele soarelui să o străbată, dar a respins razele reflectate de pământ), așa că pe pământ a dominat o temperatură ridicată uniformă. Aceasta este mărturia generală a straturilor de pământ până la pleistocen, căci ele conțin fosile ale lumii animale și vegetale, care trebuie să fi trăit într-o climă subtropicală uniformă. Aceasta este o altă dovadă, că aceasta este lumea vie din timpul dinainte

de potop și că straturile de pământ au luat naștere la potop! După potop cantitățile enorme de apă trebuie să-și fi găsit loc în bazine oceanice mai mari (vezi mai înainte), în timp ce prin prăbușirea bolții protectoare de vapori de apă ploaia și grindina au lovit pământul (să ne gândim la curcubeu, care începând de atunci putea fi văzut; Geneza 9,12-16), și radiația solară directă a provocat din acel moment o alternare (mai intensă) a anotimpurilor (compară cu Geneza 8,22).